

ALCALDE MARAGALL

«Sintonitzo amb els Països Catalans»

Alcalde olímpic, Maragall se sent cap del consistori d'una ciutat que ell vol centre d'una zona més enllà de Catalunya i de l'Estat espanyol, un país al nord del sud d'Europa.

Xavier Montanyà/Sergi Pàmies

—**H**i a hagut joc brut per a l'adjudicació dels Jocs Olímpics?

—No. El que hi va haver —i que ja vaig dir oportunament— és una pressió del govern francès sobre el govern espanyol.

—Els problemes d'organització que hi ha hagut durant el Mundo Basket a la seu de Madrid i ara, en els recents Campionats del Món de Natació, ¿poden afectar la candidatura de Barcelona?

—Mireu, ahir *L'Equipe* deia que l'organització del premi de fórmula 3000 de Birmingham era la prova que aquesta ciutat no podia organitzar els Jocs Olímpics del 92. En una revista de bàsquet italiana es deia que el Mundo Basket havia estat un desastre. Però jo suposo —i això és una mica subjectiu— que queda més la imatge del que s'ha fet que no de com s'ha fet, sempre que no sigui realment un desastre absolut. Ara, jo penso que el fet que s'organitzi una gran competició és més aviat favorable, perquè se n'aprèn i la gent lliga enllaços més o menys efectius. Pel que fa a la imatge, la que predomina és la televisiva, i aquesta funciona. Es veuen les competicions, com es donen les medalles, etcètera. Jo crec que ha estat favorable. I el fet que Barcelona no s'encaparrés massa a organitzar-ho també ens ha permès d'engegar altres coses més importants.

—S'ha dit que un dels aspectes de superioritat de París respecte a Barcelona és la qüestió de seguretat. ¿Fins a quin punt és cert?

—Mira, hi ha un mercat mundial de serveis de seguretat, privat. Nosaltres estem en contacte amb Scotland

DOMÈNEC L'HERBERT

Yard des de novembre. A part d'aquestes col·laboracions, hi ha empreses, com la Philips, que tenen sistemes molt sofisticats de seguretat al carrer, de comunicacions. I ens han ofert els seus serveis. Josep Miquel Abad va anar a Eindhoven, que és on tenen muntat un model de seguretat ideal. Això tothom ho pot comprar. Respecte al lloc, Barcelona és una ciutat on no hi ha terrorisme des dels anys 20. A París, n'hi ha bastant sovint. És lògic, París és un centre internacional, on hi ha molts refugiats, moltes colònies de països que han generat un exili important, i lògicament, hi ha d'haver terrorisme. Ara, per exemple, Munic, ningú no hagués dit que era perillós. Amsterdam ha tingut un atemptat fa una setmana i, quan m'ho vañ preguntar a Madrid, ja vaig

dir que això no desqualificava Amsterdam, ni de bon tros.

—¿Realment la disputa està entre Barcelona i París?

—No, no. La cosa és més complexa. El fet mateix que n'hi hagi sis fa que sigui molt difícil que a la primera volta hi hagi majoria. No se'n pot descartar cap.

—Amb les autoritats del govern central i de l'autonòmic, ¿ha trobat alguna mena d'obstacle per a la candidatura de Barcelona?

—Cap. Tots s'hi han abocat. Hi ha hagut moments de més o menys entusiasme, de petites discrepàncies, qüestions de to, però, de debò, hi ha hagut una disponibilitat. Per exemple, el president Pujol ha anat a Milà, que jo no podia anar-hi, i ha presentat l'estand olímpic. Quan va venir aquí la

delegació del comitè olímpic, em feia la impressió que hi havia un parell d'aspectes que s'havien de remarcar més i que era important donar tota mena de garanties. Vaig demanar que ens rebessin a la Moncloa i ens van rebre i ens van escoltar amb molta atenció. No tinc cap mena de queixa.

—*¿Les autoritats esportives, presidents de federacions i tot això, han demostrat el mateix entusiasme?*

—Home, coneixent el món de l'es-

tè Olímpic m'han escrit una carta dient que entregarien la litografia de Dalí amb tal data, i em comenten si és pertinent o no que jo hi vagi. Pots comptar que els francesos també ho han fet. Però això és legítim.

—*Hi ha sectors nacionalistes contraris a la celebració dels Jocs Olímpics a Barcelona perquè consideren que es donarà la imatge d'una Barcelona dintre d'Espanya, i no de Catalunya. ¿Què en pensa?*

tra ciutat, ¿tots els projectes que s'han iniciat seguiran el mateix ritme?

—Bé, són dues preguntes. Seguiran endavant, sí. Al mateix ritme, potser no. El que s'ha procurat és que la majoria dels projectes estiguessin en marxa abans del disset d'octubre, i jo et diria que, pràcticament, s'ha aconseguit. El tema més complicat, que era el de l'aixecament de la via del tren al Poble Nou, ja està firmat. L'Estudi de Montjuïc s'està fent, ca-

da dia tiren quantitat de goma 2 per rebaixar-ne el nivell dotze metres. El Palau d'Esports de Montjuïc, que al començament ningú no veia, que deien que era un drama o una il·lusió de l'alcalde, s'està fent. El Velòdrom, també s'està fent. Quant a la televisió per cable i l'alta tecnologia de comunicacions, que és una fita important, ja se n'ha creat la societat. D'aquí a un mes i mig, s'acabarà l'estudi, és un estudi de vint-i-vuit milions, que es fa amb una empresa belga que es diu Soditel i la Lyonnaise des Eaux, i això tira endavant. Aquests són els aspectes en què els Jocs Olímpics són benèfics. Ja no parlem dels culturals. Ara, l'aeroport de Barcelona es canviaria més ràpid si hi hagués l'obligació dels Jocs, però, si no, també canviaria.

—*¿L'ha sorprès la recent presentació de la candidatura Cullerell a l'alcaldia de Barcelona?*

—*¿Per moment o per la persona?*

—*Per les dues coses.*

—Per la persona no, en absolut. Fa tres anys que estava convençut que el candidat seria aquest senyor. Pel moment, més que sorprendre'm, em sembla prematur. Ara em podria dir que és normal que prefereixi no tenir adversari fins més endavant, però també hi ha una part de realisme, o de càlcul polític, en el millor sentit de la paraula. Sempre estem en període electoral. Encara que hem acabat de discutir si hi ha «rebuig o derrota», quan ja comencen amb l'altra derrota o victòria. Potser és un pèl massa. Però bé, és legítim. D'altra banda, el que em sembla una mica fort és que un conseller, sense deixar de ser-ho, comenci a fer campanya. El poble de

port, no hi ha hagut grans discussions. Inclús aquells que se senten perjudicats per alguna decisió han tendit a fer allò que els anglesos en diuen «un perfil baix». S'han queixat, però en veu baixa.

—*Les pressions del govern francès al govern espanyol, ¿anaven dirigides únicament al govern o a d'altres organismes?*

—Home, a d'altres, segur. Als membres del Comitè Olímpic Internacional, per exemple.

—*¿Com s'han concretat aquestes pressions?*

—Cada una de les ciutats candidates, sobretot el cos exterior espanyol, està treballant per la candidatura. Els ambaixadors de seixanta o setanta països que tenen membres en el Comi-

—És una curiosa variant del nacionalisme d'aquest país, que consisteix en el fet que com menys siguem, millor.

—*Sí, però en coincidir amb el Cinquantenari, això pot donar una publicitat...*

—Mira, poden passar moltes coses en aquesta vida. Però, és clar, arribar a la conclusió que és pitjor per a Barcelona i per a Catalunya tenir els Jocs Olímpics, és com pensar que és millor no guanyar la Lliga perquè l'any vinent potser no la guanyarem i ens sabria greu. Són raonaments d'aquells tan complicats, que la gent no entén. No, això és bo per a Catalunya i es bo per a Barcelona, evidentment. Sense cap mena de dubte. Des de tots els punts de vista.

—*En cas que s'adjudiquin a una al-*

«L'Olimpiada és bona per a Catalunya i per a Barcelona, sense cap dubte».

Catalunya pot pensar: «Escolti, a vostè el paguem per fer de conseller i no d'alcaldeable. Si fa això altre, deixi de fer de conseller».

—*¿És un adversari més temible que Trias Fargas?*

—Jo sempre he pensat que els mitjans de comunicació han sigut molt injustos amb Trias, i quasi amb mi, perquè s'ha devaluat molt la batalla que va haver-hi per l'alcaldia. Jo recordo quan, a les segones eleccions municipals, la dreta espanyola sabia que a tot Espanya no es menjaria un rosco. L'únic lloc on podien fer alguna cosa era aquí, perquè, sis mesos abans, els socialistes havíem canviat el candidat. I aleshores se'ns va posar una mica la pell de gallina. Sobretot tenint en compte que Trias és un polític de primera magnitud. Serà simpàtic o no, però és una persona d'un gran pes específic i, a més, havia estat professor meu. Crec que Trias s'ha menyspreat. Ara pot semblar interessant que jo faci aquesta defensa, però cada dia n'estic més convençut.

—*Em sembla recordar unes declaracions seves on deia que l'àrea d'influència de Barcelona com a capital cultural ja no era tant Espanya, sinó que s'obria cap a França, Itàlia, etc... ¿Ens ho podria explicar?*

—No, més que Espanya, el que deia és que Barcelona és un centre molt important d'una regió que va més enllà de Catalunya i de l'Estat espanyol. Hi ha una regió que nosaltres hem anomenat de vegades el nord del sud d'Europa, que aniria des de Bordeus fins a Marsella o Milà, en la qual és evident que hi ha unes circumstàncies comunes de cultura, de civilització, de combinació del que és nord i del que és sud. I, d'aquesta regió, Barcelona podria ser-ne un dels nuclis importants, des del punt de vista del mercat cultural i tecnològic, o com a centre de serveis urbans, terciaris, de creativitat, teatrals, de disseny, esportius... Aquesta és una zona que té vuit o nou milions d'habitants, que ja és el que cal per anar pel món i poder-se barallar amb altres zones. No parlo des del punt de vista de nació, sinó de col·lectivitats urbanes densament poblades que són el sistema de ciutats que forma el món. És on es prenen les grans decisions i són el centre de creació de productes que s'intercanvien. Jo crec que aquesta regió existeix, o més ben dit, en la mesura en què Barcelona la pugui nuclear, existirà. És una regió que va més enllà dels Països Catalans, és a dir que no s'acaba al Castell de Salses.

—*O sigui, que la idea de Països Catalans quedaria una mica antiquada...*

—No, no. Pertany a un altre camp. Als Països Catalans tenim una identitat idiomàtica, cultural, històrica que no hem de canviar perquè seria absurd. Existeix i ja està. Jo me'n sento absolutament orgullós, hi sintonitzo. Ara, segurament, si hagués de dimensionar l'aeroport de Barcelona i hagués de pensar quins són els centres urbans on pot haver-hi possibles clients, no m'hauria d'aturar en determinades fronteres, sinó que hauria d'anar allà on econòmicament fos rendible.

M'hauria de relacionar amb ciutats on hi hagi gent que es pugui traslladar fins a Barcelona per agafar un avió i anar a Nova York. Bordeus des de fa uns mesos té línia amb Barcelona. Montpeller, també. Marsella, Toulouse, València, on, a més, hi ha una

DOMÈNEC UMBERT
«Barcelona és el centre d'una regió més enllà d'Espanya».

línia per carretera molt ràpida. Podria constituir una zona interessant a nivell europeu i mundial.

—*¿Què opina de la degradació de barris com el «xino» o la Ribera?*

—Opino que és un fet bastant inevitable. Les causes, però, queden una mica lluny de l'acció municipal. Em refereixo a les causes últimes: l'atur, la droga, l'emigració, la crisi econòmica, la falta de models d'identitat... Ara, quant al que s'hi pugui fer, em penso que és important que una ciutat com Barcelona no tiri l'esponja respecte a una determinada part del seu territori, com ha succeït en algunes ciutats americanes, inclús europees. No és bo que això passi mai perquè, aleshores,

la solució és molt traumàtica. La solució és el bulldozer: arrasar i tornar a començar. Aquí les coses tenen massa valor històric i real, urbanístic, per permetre'ns el luxe d'esperar que passin uns anys per tornar a començar des de zero. Crec que encara es pot salvar, no sense operacions quirúrgiques. La ciutat vella té uns actius molt importants. No és Roma, però Déu n'hi do. Crec que s'ha de conservar i reviscolar...

—*Em referia més a la degradació de l'ambient, la situació real de la gent que viu en aquests barris...*

—Tot està relacionat. Com que sobre la gent, i la seva misèria individual o col·lectiva, difícilment l'Ajuntament pot fer-hi res, el que sí que pot és tractar que l'acció d'aquesta situació miserable sobre l'entorn no es converteixi en una situació que faci més miserable l'entorn...

—*Sí, però eren barris que tenien més contacte amb la ciutat i cada vegada es van quedant més isolats...*

—S'ha de intentar impedir que hi hagi una dinàmica que sigui perversa, negativa. Això es pot aconseguir a través d'una acció sobre la gent, repressiva, preventiva, o benèfica. I sobre l'entorn, amb una acció de tipus físic; les dues alhora. Jo crec que això es pot fer. Els plans hi són. Crec que hem estat una mica lents a començar a tocar el pitu d'una acció molt ambiciosa.

No s'hauria de confondre això amb el fet que la gent canviï de gustos en un moment donat, a causa d'aquestes dificultats. També hi ha altres raons.

Per exemple, el potencial creatiu, de consum o de lleure es pot incrementar, però, en principi, és el que hi ha. Si hi ha un barri nou que s'obre en aquest tràfic, com seria el Poble Nou, és molt difícil esperar que això no afecti d'altres barris. Quan a Nova York el Soho passa a ser el barri de moda, segurament, el Village devia passar una època difícil.

Si el Zeleste se'n va al Poble Nou perquè allà hi ha més espai, no és tan car, és més tranquil, té el ganxo de ser novetat, etc., i tanca l'altre lloc, és normal. Zeleste, només n'hi ha un.

—*¿Quina és la solució per al problema de la gent que dorm al carrer?*

—Amb això un es torna una mica fred. Hi ha vasos comunicants. Quan a Barcelona es va inaugurar una política de serveis socials que pensava una mica més en aquesta gent, immediatament el que va haver-hi va ser una deflacció enorme del nombre de mendicants. I, al cap de poc temps, ens van trucar des de Saragossa per preguntar-nos què havíem fet. I això va consistir que a Valdonzella, que és on anaven a parar tota aquesta gent, se'ls va dir que s'havien de dutxar i

adjudicat a l'empresa Z i em penso que hi ha un pla perquè surti abans de final d'any.

—*¿Quina intervenció hi té l'Ajuntament?*

—Ara cap. Nosaltres som els propietaris de la capçalera, és un arrendament a cinquanta anys, d'aquí a cinquanta anys els reclamarem. Després Iniciatives hi participa durant sis anys, és a dir, l'Ajuntament hi arrisca una quantitat que no pot passar del 20 per cent del capital i que ha de ser retornada en un terme de 5 o 6 anys. Hi ha un pacte de recompra. Els socis pacten que recompraran la part municipal. L'Ajuntament ajuda perquè pugui existir i, després, ja s'esparilarà.

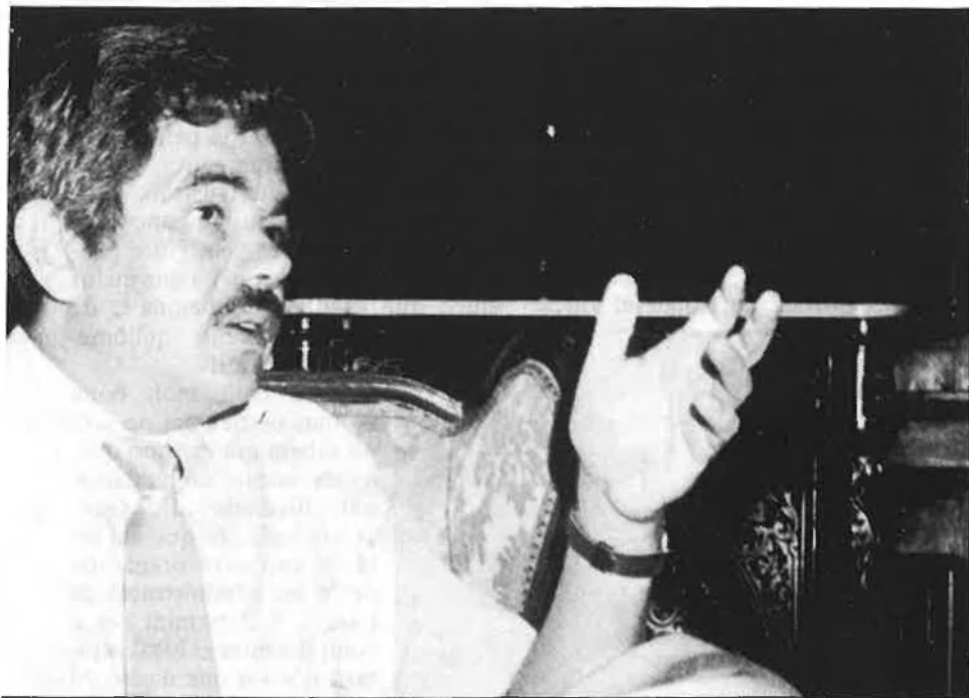
—*¿Tal com està el panorama de la premsa en català, quines possibilitats reals creus que té aquest diari?*

—Moltes. Jo sempre tenia la il·lusió que fos en català. La veritat és que, quan vam començar a estudiar el tema, jo em vaig desil·lusionar una mica perquè tots els estudis de mercat deien que un diari en català no s'aguantaria. Finalment, sembla que sí, una de les ofertes va gosar plantejar-s'ho. Suposo que ho fan amb un esquema menys universal i més específic. Deuen voler un producte periodístic per a un mercat molt concret, sense tanta ambició —m'imagino— quant al tiratge, i en canvi, amb més adaptació a un mercat decidit que existeix i que es deu considerar que està poc abastat. Que jo considero que és veritat. I amb possibilitats de fer-se una quota de mercat molt important en un terme relativament breu. Jo crec que és un encert. Per una vegada han coincidit el realisme amb els desitjos, cosa que no sol passar.

—*Amb això s'acaba amb el monopoli de l'Avui...*

—Empalma amb una tradició de la República de pluralisme català, que estava molt bé. Quan el català és només el que serveix per fer un especimen de cada cosa, que és l'especimen oficial o oficiós, malament per a l'idioma. Està molt bé com a mostra, però no és un idioma real. Si pot haver-hi dos diaris, magnífic.

Crec que a l'Avui hi ha hagut un cert decantament. L'Avui que tots teníem, n'hi ha molts que encara el tenen, era una subscripció obligada perquè era El Diari en català. Amb el temps s'ha anat convertint en una cosa molt més monogràfica, específica i jo crec que amb l'aparició d'un nou diari l'idioma hi sortirà guanyant. □

DONÈNEC UMBERT

Tornant al tema, crec que a la ciutat vella, hi hem d'intervenir amb molta més ambició. Hem actuat amb molt de compte, amb molt de tacte, amb pocs recursos i remeis de pa sucat amb oli. Tots sumats, Déu n'hi i do, però faltava l'ambició. L'ambició, ja la tenim, però la guardem en un calaix. Falta «la chispa». Per falta de ganys i d'hores de dedicació, no quedarà.

—*Ja que parlem de la vida nocturna, ¿sempre hi haurà horaris per tancar els bars?*

—Jo no en sóc massa partidari. He viscut dos anys a Nova York i allà sempre hi havia bars oberts, i llibres on podies anar a comprar una novel·la si no tenies son. Hi ha un problema amb els veïns, i a part, hi ha unes lleis que ho controlen una mica. Si vols que et digui la veritat, no sé com quedarà. Jo seria partidari d'una llibertat d'horaris, sabent que tu has de protegir els interessos dels demés.

canviar de roba, per exemple. Que no podien tornar si no demostraven que havien anat a l'INEM a inscriure's, o alguna cosa d'aquest estil. I això ja provocava una evasió de molta gent cap a altres llocs. Crec que, en les circumstàncies econòmiques que vivim, és molt difícil d'evitar. No crec en els programes d'eradicació: eradicació del barraquisme, eradicació de la mendicitat, eradicació ¿de què? Si la causa existeix, tornarà a aparèixer. El que hem de tractar és que aquests serveis siguin el més efectius possible, i que la coexistència d'aquests fenòmens de marginalitat amb la normalitat no sigui traumàtica. No em voldria equivocar, però em sembla que en aquest moment, a Barcelona, hi ha dues-centes persones que dormen al carrer regularment. És molt difícil de trobar-ne una solució que no sigui un internament, que tampoc no volen.

—*¿En quina situació està la compra del Diari de Barcelona?*

—En aquest moments el Diari està